

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP. A debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve:
 Egy évre 10 ft. — Kr. Negyed évre 2 ft. 50 kr.
 Fél évre 5 „ — „ Egyes szám — „ 10 „
 Előfizetési pénz minden közzelmondy: FÜ. PLACZ.
 V. E. S. E. Y. HÁZ FÖLDSZINT: a szerkesztőségbe bérmentve küldendők.
 Előfizethető helyben:
 TELEKODI K. LAJOS és dr. CSÁTHY KÁROLY
 könyvkereskedésben a a szerkesztőségénel. —
 Egyébütt a postabiztosok után.

Hirdetési díj:
 Öt napos peritörlet 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint azelőtt több lappal
 hirdetések, a közlési díj a legolcsóbb
 árért.
 Bélyegdíj: minden bejelentés külön 30 kr.
 „Nyilatkozat” megjelölés közzelmondy ötszáz
 pengő ára 30 kr.
 Nev. vagy bérmentésül bejelentett hirdetések
 nem vétetnek tekintetbe. — Ugyanazon köz-
 lésnek nem adnak díjazást.

Debreczen, febr. 14.

A miniszterválaság vége felé közeledik. Ő felsége a király kihallgatta az ő conservatívoké, kik egyáltalán nem hajlandók a jelen körülmények között kormányt vállalni. Meghallgattak a deákpartí volt miniszterek is Ghiczy Kálmán, Szlavy, Bittó, de ezek is csak olyanformán gondolkodnak, hogy azt az ételt, amelyvel kínálják, csak egye meg az, a ki főzte. S itt úgy látszik, hogy befejezve lesz a kihallgatások sora, anélkül, hogy az ellenzék jelesbjei is ajánlottak volna Tisza ur által a kihallgatásra, hogy így a legfőbb hatalom minden párt és pártmányat véleményének meghallgatása után szélesebb alappal bírt volna arra nézve, hogy leguagyasabb elhatározását mikép állapítsa meg. Így azonban mintán sem a conservatívok, sem a Deákpartí tagjai közt nem találkoznak vállalkozók, nem következik más, mint amit a bécsi tudósítók jeleznek, hogy Tisza Kálmán és Auersperg urak ismét felveszik az alkudozások fonatát, és kétségkívül valami lényegtelen pontosca kiigazítása után, mit Bécsben nagy felkúszással nyujtanak a jó békeségért és a roppant haszonért, haza jönnek a válságos miniszterek, és előadván a nyert vívmányokat, a többség nagy és lelkes éljenek közt rámondja az áment, és lesznek a dolgok a régi kerékvágásba visszazökkenve, s fújjuk a pillanatra megszakasztott notát feszélytelenül Bécs és az isten nagyobb dicsőségére.

Bátrak vagyunk azonban felülni azt a szerény kérdést, hogy vajon az ország egy részének, és az országban különösen rég időtöltő fogva, a szabadságért küzdő Debreczen városának jó és hasznos, okos és hazafias cselekménye volt-e, hogy nehány ámitó kolompus mézes vagy epés szavára, egy szál embernek kedvéért, feladta dicső multját, szent elveit, és sárba forgatta meg azt a zászlót, melyre még apáink irták azt, „hogy ez alatt a jelvény alatt győzedelmeskedel.”

Ki írhatná le azt a fájdalomt, mely mindazon hazafiaknak keblét tépi, kik magokat egy pillanat csalfa befolyása alól emancipálták, a mélyebb látás, és a hazának önzetlen szerelme áthághatlan sorompót vont eléikbe, hogy megálljanak a látható veszély előtt, és ne rohanjanak vakon egy bolygó fény után, mely rendszerint posványba és süppedékbe vezet?

Nem érezhetünk most e keserű pillanatokban hajlandóságot arra nézve, hogy embertársainknak keserű iróniával hányjuk szemekre világhírű könnyelmű tévedéseiket, nem, csak a legközelebbi két év kormányzatának eredményére kívánjuk irányozni figyelmüket. Jól tudjuk, hogy mi volt, és jól látjuk, hogy mi lett ez árva, e jobb sorsra érdemes hazából. — Csak ki kell tekintenünk házaink pitvarán, hogy könybe lábbadt szemekkel látlissuk a roppant rombolást, melyet a többek közt ez utóbbi két év alatti kormányzás végzett szakadatlan egymásutánban e szegény hazán. Szemeinkkel láttuk mindnyájan, miként gombolyítottak le sorban fontos és legfontosabb érdekeink az idegen javára, azon szolgálólívól, hogy mindig az okosabb enged, mikor aztán egyszer annyira okosak lettünk, hogy immár nincs többé mit és miből engedni.

A „DEBRECZEN” TÁRCZÁJA.

Falusi életképek
 a régi jó világából.
 Irtta Csallán Péter.
 (Folytatás)

Sütnek-főznek a mi csak jó és izletes; szakácsné, hetes mind el van foglalva, hát még azok a markos szolgáló leányok!

Két óriási nyáron, melynek mindegyike oly nagy, mint valami kozák dárda, egyiken egy szép malac, meg egy liba, a másikon meg egy pár pulyka pogány módra van karóba huzva, ezeket a kályhafűtő és egy béres forogtató a várhatóan konyhán magasan lán-golyó kályha mellett, hol egyik, hol másik kisasszony locsolgatván meg őket a belőlök kiszült zsírból egy-egy kanállal, már tudmílik a pecsenye zsírból, mi hatalmas rézfazekakkal a tűzhely körül rakva, melyek mindegyike tündöklően van kifényesítve, s úgy néznek ki, mint valami ostromágyuk a vár fokán.

A konyha egyik oldalán hatalmas kály-

Mint a halálos betegre, elérkezett a nagy szabadelvüre is a crisis időszaka, midőn, mint a medve a kiállított örben, fenakadt saját virtusának az örökös engedékenységének önkézivel alkotott há-lójában. És aztán lehet-e annál igazabb bíralat, hogy a kormányozhatás elejtett fonatát, széles e hazában nem vállalkozik egy szál ember, aki hajlandó és bátor volna felvenni és tovább fűzni, akkor, midőn egy megürült alantias hivatalért, tömegben özönlik a kérvények sokasága?

Na de hiszen vigasztalhatja magát a ki még ma is vak, a ki még most is elfogott tud lenni, azzal, hogy nem marad kormány nélkül az ország, egy pár nap múlva már meglehet kezdeni a bizalmi felirat eszközlését, ugyanannak, kinek már egyszer 4 hónap, két hét 12 óra és 20 percig izzadtak e nemes város derék polgárainak hősei, hogy mint az előttünk fekvő hiteles ivék-ről kilehet betűzni ezer szavazatot ösz-szebizalmaskodhassanak, ünknét, csak azzal a kis megjegyzéssel, hogy a ki alá nem ír, hát annak nem lesz popója.

Majd ezental következnek aztán a nem szeretem napok, a nemzet fiainak keserű megpróbáltatásai, melyek felemel-kelett szellemet, és szilárd férfiúi erőf fognak kívánni.

Első helyen a közvélemény elhal-gattására fognak szigorú rend szabályok hozatni, s hogy azokat érvényesíteni le-hessen, elfog szaporodni a fertelmes spic-lik undorító serege, ez emberi borbé bujtattott barnok, s a t.

Es az emberi létünk, istentől su-gárzott szabadságunkat, és méltóságunkat majd alaplajban megtámadandó veszed-elem ellen, nem leszen más fegyver kez-einkben, mint az egyesülés és szoros ösz-szetartás. Közös már a veszély, s annak idejében, elszokta dobni minden becsüle-t magyar a pártoskodás gyűlölséget hín-tó indulatait s testvéri szeretettel nyujtja jobbát a közös baj ellen fele-barátjának.

Úgy véljük, és e véleményünknek ki-fejezést bátorodunk adni, hogy immár nincs többé értelme, sem helye annak, hogy — pártokra szakadva vitélel, önökben megoszolva várjuk be a vézt, s csapatokként hulljunk el alatta, hanem ösz-szített erővel, mint férfiakhoz illik, álljunk meg a sarat, s az esetben isten is velünk van és szilárd kebleinkről, mint edzett ére-ről fognak visszapatogni a reá mért esa-pások.

Istennek hála! a nemzetnek van egy közvéleménye pártkülönség nélkül, melyet a külföld is leghelyesebben tart, ezen közvélemény érvényre juttatása legyen ezental minden igaz magyarnak fővezérje, az aztán közömbös, Péter lesz-e a minisz-ter, vagy Pál, csak a közvéleménynek hó-doljon, és annak létrehozására szentelje erejét és hatalmát.

— Mithád pasa bukásáról a „Pol. Corr.” Konstantinápolyból február 6-ki kelettel újabb és igen érdekes részleteket közöl. Levelező kiemeli, hogy a válság a porta minden ószinte barátjában komoly aggodalmakat kellett. Mid-hatot felség sértéssel vádolják, de ezt senki sem hiszi. Az igazság az, hogy Midhat nyomorult palotáárnánynak esett áldozatul s, hogy a szultán pillanatyí haragja kitorésében lépre-met a nélkül, hogy elhatározása válságos kö-

vetkezményeit megmondta volna. Mahmud Damad pasa a tüzérség főparanesnoka s a szultán sógora, Redif pasa a hadügyminiszter rendezték a celszövényt s ebben támogatta őket Djemil-Sultané, a szultána nővére s ne-hány palotabeli tiszt. Az illetők Midhat nyílt és határozott jellemével nem tudtak megbará-kozni. Egyesek dolgozták meg a szultánt: azt hitették el vele, hogy Midhat nagy népszerű-sége az ő prestígiét elhomályosítja s veszélyez-teti a trónt. Vékül azt mondták neki, hogy Midhat és pártja a trón ellen öszsesküsznek s ő megbuktatni s helyére pedig testvérét Resad effendit ültetni törekcszenek. Ennek bebi-zonyítására nem tudtak mást felhozni, mint mindenféle pletykát. Egyedüli fontosabb ok-máný a „Turquie” egy entreffeltje szolgájt melyben Zia helynek smyrnai időzése volt el-mondva. Az „Ifjútörök” párt e vezetője s je-lenleg Syria kormányzója Smyrnában beszédtet tartott az alkotmányos elvekről s a többek közt azt mondogta, hogy a szultán a birodalom első szolgája. Erre utalva azt hitették el a szultánra, hogy Zia bey az öszseskürök egyike s hogy Midhat őt bízza meg, hogy a lakosságot a trónváltozásra előkészítse. Abdul Hamid mind ezt elhitte s Midhatot egy más-után kétszer felhívta, adja be lemondását. Ez azt felelte, hogy mint hi alattvaló s igaz ha-zafi köteletségének ismeri a válságos körülmé-nyek között lenem mondaní s hogy csak akkor távozik, ha letétték. Ez csak rosszabbá tette a helyzetet s fokozta a szultán gyűnjúját. A palotában tartott értekezleten azt határozták hogy legjobb lesz Midhatot hálába esalni s töle minden zaj és felháns nélkül megszaba-dulni. A terv 5-én reggel hajtatott végre. A szultán kívánatára Midhat 5-én reggel 10 órakor a Dolma-Bagese palotába jött. Itt a váró teremben pár perczig pihent s aztán je-lentette magát ő Felsőgénéll. Midőn észre vette hogy szokása ellenére egy óránál tovább vá-rokozottat őt a szultán, a kamarás utján arra kérte Abdul Hamidot, hogy fogadja el őt, mert sok a dolga. Ekkor az ajtóknban álló négy eszárí hadsegéd rohanta meg Midhatot, kézbilineset tett reá s azt monda neki, hogy fo-goly s pár percz múlva számzetésbe kell mennie. Midhat pasa, szokott hidegvérűségével megadta a dolgot s azt monda: „Isten mentse meg házomat! Egy órával később az „Ized-din” gőzjárat szállított, mely a palota előtt utra készen állt. Egytal kónóját nagy reud-őcsapat vette körül, sz állítólagos öszsesk-űvére vonatkozó okmányok miatt házmota-zás tartattott. Nem találtak semmit, de a ko-nakban levő nők, rabzolgák, s más emberek közül sokakat elfogtak. Edhem pasa azonnal beigtattott a nagyvezéri székbe. A partokon melyeket az „Izeddin”-nek érinteni kellett, számos katonaság volt öszseronva, hogy Mid-hat pasa különben is lehetetlen szokése meg-akadályoztassék. A szultán Midhatnak némi pénzt küldött, de nem engedte meg, hogy ne-hány ruhadaradon kívül házából mást kivi-telhesen. Lehetetlen a hatást rajzolni — írja levelező. — melyet ez államesiny a lakossá-g minden osztályára tett.

— Több ízben kifejezést adtunk már azon hiedelemnek, hogy Tisza marad. Mai vezér-cik-künk is szintén ezt állítja, s ime szöröl-szóra igaz állításunk, Bécsből hiteles helyről a „Napló” a következő táviratot vette: B. Sennye Pál és Mailath György a kabinet alkotásra nem-vállalkoztak, Ghiczy, Szlavy, Bittó pedig más kabinet alakulását jórészt lehetetlennek mon-dták; ő felsége Tisza Kálmánt szolgáltotta fel, hogy alkosson ismét kormányt. Tisza kinyilatkozta hogy erre akkor vállalkozik ha előbb constal-tatit, hogy azon pontokban, melyek miatt lemondott, a nézet különbség elháritott, mi-ért is ő felsége paranesára Auerspergnél új ér-tekezletet fog tartatni.

Mit akar Oroszország a távol keleten?

(Folytatás)

Az új tartomány sirdarjai és semerje-censzkyi kerületre osztottak a cár alattvalói-nak számát mintegy 1.500.000-el növelvén. 1867-ben Kauffmann tábornok Ukhum bok-

harai várost lerombolta, és azután a Zerafsan völgyben Samarkand ellen indult. — No per-sze ez mind a kereszténység érdekében — a hol nincsen is, — történt! Nosoce Te mi urse! — Az orosz fegyverek a hirneves várost meg-hódoltatták. Nem sokára Katye Kurgan, mely Sa-mar-kandtól 40 mérföldre van, foglaltatott el, és a bokharai hadak teljesen tönkre tétettek, az emir kénytelen volt a legteresebb feltéte-lek alatt békét kérni, hadisareot fizetni és Oroszország jogát az 1865 óta elfoglalt terü-letekre nézve végleg elismerni.

Pedig épen mint jelenleg — 1865-ben volt, hogy Goresakoff herceg kijelentette, mi-szerint Oroszország békében akar élni szomsz-éd-jaival, és Közép-Azsiában a civilizációt? s kereskedelmet terjeszteni. 1870-ben az oroszok „ideiglenesen” elfoglalták Kulját, ígérve, hogy azt a kínaiaknak visszafogják adni, mihelyt ezek tekintélye ott helyreállíthatatik: azon-ban a visszaadás nem következett be, hanem Kulja, miként Samarkand, végkép a cár birod-almához esatoltatott.

Kevésell ezután Kokandban egy orosz ügynök által vezetett forradalom a kánság sorsát eldöntötte, az oroszok Kauffmann tábornok alatt a kánságot megszállották. E kánság bírta a távol Oroszország messze kelet felé terjeszkedtet, de Kulja felé ezen jobbra lévő legelső pontig még igen nagy áthatolando távköz maradt fenn. Kokandot Kagszartól egy hegyeség által képezett természetes határ vá-lasztja el, ez azonban az oroszokt nem igen fogja feltartóztatni előnyomulásokban. Kelet felé — dél-kelet felé! most a jelszó, és Kas-gár, — ha Anglia határozottan s erélyesen közbe nem lépnd, okvetlenül eszik.

1873-ban az oroszok Kkhivát esatolták birodalmukhoz, dacára Shuvaloff gróf általi amaz ünepélyes biztosításnak, hogy „nemesak hogy távol van a cár szándékától Kkhivát bir-tokába venni, hanem hogy határozott rendeletek vannak készülvőben annak megelőzésére, és hogy utasítások adtak, hogy a feltételek, bár minők legyenek is, semmi esetre sem ve-zethetnek hosszabb megszállásra.” — mire Gladstone nyajas kifejezéssel igyekezett meggyőzni a parlamentet, hogy ez ügyben az orosz miniszter szavaiban teljesen meglehet bizni. Kérdés most, mi volt nagyobb: az orosz fur-fangosság, ravaszág, vagy a brit miniszter hi-zsékesysége? ...

Oroszország legközelebbi hadindítványa a távol keleten Merv leend. Ha ez megtörtént, akkor bizonyos, hogy Angolország tekintélyét nemesak Afganisztánban, de Persiában is elveszít-i, és akkor aztán fensőbbégségének Indiában való feltartására, valami chinai falépités-féle kísérletre foghat.

Merv jelenleg ugyan nem egyéb, mint egy rabló-tanya, de mihelyt Oroszország bir-tokába veendő, egyike lesz a világ legfonto-sabb és leggazdagabb helyeinek, mind termé-kenységénél, mind pedig ánnalfogva, hogy ott esékely kötséggel nagy haderők láthatók el. Mint egy Burnaby százados által idézett afgán fejedelem monda: Angolországnak nem lehet ez úgy iránt sokaság közömbösnek maradnia. Minél előbb javaolnia kell Persiának Merv elfoglalását, nehogy azt az oroszok fog-lalják el.

Ha pedig Persia azt el nem foglalná, akkor Angolországnak kell az országot gond-jál alávenni, vagy diplomatiailag annak hatá-rát biztosítva, vagy pedig az országot afgán erők által megszállatva.

Nem lehet csodálkozni Oroszországnak amaz óhaja felett, hogy Indiát mindinkább megközelítse; sovár alattvalóit a gazdaság és fény álmokképeivel India esatítja, habár fogla-lási vágyaikat a kereszténység ügye s a civili-satio philanthropicus nevén nevezik is. „Közép-Azsiában, ugymond Burnaby, az ember egy félórág sem beszélhet orosz tisztekkel, hogy észre ne vegye, mennyire sovárognak azokra a háborúért. Ez igen természetes, és esodatós, hogy Oroszország Közép-Azsiában, már is to-vább nem terjeszkedett. De még is úgy látszik, miszerint Gladstone minden orosz iránti tünte-tésének dacára az angol udvar végre a kősi politikát — mert az edinburgh herceg Alfred Galatea sorhajójával meglátogatta Indiát . . . s 1868-ban a legnagyobb ovatók mellett fo-

gattatott — a Walesi korona főherceg pedig ugyan hiszem nem hiába ment Indiába vadászni az orozlánokra. — s az indiai eszászóní cím sem adatott „per quid pro quo” Victoria királynőnek!? továbbá a Suez esatorna bírtok-lása, s az abyssiniai háboru sem volt, csak egy esetleg inscenozva! . . . végre a nagy angol — indiai diplomata Salisbury marquis sem küldetett hiába a Stambuli conferentiára . . . Denique nagy mesterek az angolok! . . . (Folyt. köv.)

T. szerkesztő ur!

Bátor vagyok fölkerini, miszerint szives-kedjék ezen nehány sorimat becses lapjában közleni.

Vasárnap az az folyó 11-én a helybeli asz-talos ipar társulat tagjai, rendkívüli közgyű-lésre valánk össze hiva, melynek egyedüli tár-gya — minthogy már az az előtti gyűlésen nem sikerült — az elnökök megválasztása volt. Meg is választottuk de hogy? arra már más felel-jen, nem azért mintha a megválasztott elnök-ség érdemes nem volna, vagy képtelen volna ezen tisztség betöltésére, de az volt itt a leg-főbb bökkenő, hogy az a hajdan példás ren-det tartó, s a tiszteletet méltán kiérdemelt asz-talos társulat nem talált kebelében oly tagot, a kire az elnöki tisztséget reá ruházhatta volna.

Távol legyen tőllem mintha én a megvá-lasztottaknak érdemét csökkenteni akarám, sőt szerencsémnek tartom, hogy azon társulatnak tagja vagyok, a melynek elnöke ország szer-te tiszteletben s közbecsülésben áll, de az vagyok bátor kérdeni, lehet e valaki valamely ipar-társulatnak elnöke meliőt még tagja sem volt, s kiadott magáról nagyobb szegénységi bizo-nyítványt, azon társulat é, a mely saját kebelében nem talált az elnökségre, oly egyént, ki azt elvállalta és érdemes is lett volna reá, vagy pedig azon tisztelt egyén, a ki meliőt a tár-sulatnak tagja lett volna elvállalta az elnöksé-ge, hogy pedig az egyhangu szavazásról leg-yen valami fogalma T. szerkesztő urnak, a gyűlésben megtörténtet bátor vagyok becses figyelmébe ajánlani.

Miután egy tekintélyes tagja a társulat-nak levél által tudósita bennünk, hogy ő az elnökséget semmi szin alatt el nem vállaltatja: ekkor egy tekintélyes társulati tag ajánlotta A. urat terjedelmes díkezióban, mire fiztetet a kivételnek két három mameluk rá kiálla, de bizony jó lesz, s a nagy lárában csak vártuk, hogy mi lesz az eredmény? A lett, hogy meg-kérdésünk nélkül küldötséget menesztettek a négy öt egyén által kiküáltattér. S mikor az illeto megjelent, a nélkül hogy ezen különös el-járas ellen valaki óvást tett volna, akarva nem akarva elnökök tettetett az a ki nem is volt tagja az asztalos társulatnak, és a kit szavazás szerinti választás helyett kiküáltott mint fen-tebb említték 4 vagy 5 jó torku egyén.

Kiss Lajos.

— A MAGYAR FŐVÁROSBÓL. Leitner udvari pénzváltó csodót mondott. Passivái nem rugnak többre 200000 frtnál. A népszínház ut-cáján egy eseléd megmérgezte magát. András-fy Gyuláné elhunyt. Beffy Paulina asszony Bu-dán szombatban született. A meghodogott az írodalommal is foglalkozott. Dóczy Lajos „Csök” ezimű darabját a bécsi burg színházban e hó 23-án fogják előadni. A konstantinápolyi szof-ták legközelebb 3000 fezt (sapka) küldenek az egyetemi polgároknak. Bain Sandor, ki az első távirtdát rendezte Magyarországon meg-halt.

VIDÉK.

— A „Debreczen” levelezője —
 Győr febr. 12.

A forradalom lezajlása, és a pusztító nagy tűz-vész után a mennyire Komárom pusztult és elszegényedett, Győr városa ép oly mérvben kezdett emelkedni. A komáromi gabna ke-skedők jobbnak látták Komáromot, mint zaklatott várost otthagyni, és esendesebb bé-késébb helyen letelepedni. Ez oknál fogva Győr városát választották gabna kereskedési

csak ilyen helyt láttunk szép fogatokat, uri tempót, keresztelen, az emberrel született s nem erőltetett uri modort.

Igaz, hogy ma is látnak cifra platózort szerzámny lovakat, livrés eselédéget, batár, fáton, meg tudja isten, mi mindent, de végre is megírják rajta a proletár korszak, meg a „ezvibel”! a „ezvibel”!

Hajh, meg most sem szoktak az ilyen dolgokhoz nagyon sokan, kik még Ma-gyarország akkori aranykorszakát éltek, s az édes „én”-en és a hozzáim illő agg ranguak kriteriumán kívül megszűnt a patriarchalis élet abban az időben.

Bent a nagy ebédőteremben meg volt már vagy négy óles asztal terítve. bor, con-fee, tézsa, torta, itt is hasonlól felrakva szint úgy nyögött belé az asztal.

A férfiak a másik szobában szilvoriuzot-tak, és rá jó puha patyolatfehér kalásosok ettek.

(Folyt. köv.)

vidék tele van vele, elhidd, nagyon szégyel-lem magamat, leginkább azért, hogy oly kö-zel rokonságba vagyunk egymáshoz, még az emberrel sem tesznek fel mást, mert hiába beszéltek nekem, rossz a világ nyelve, a kit az egyszer megnyal, holig érzi a helyét.

Mig a párbeszéd történt, az alatt haza-jöttek a vadászából két briszkán vagy hat uri ember, a kaszfarból hánytak kifélé a nyula-kat, — azután ki lassan szállott le, ki meg le-ugrott.

Tekintetes Kakas Márton ur jó meleg rókaprémcs becsébe, nagy bélelt hason mi-nőségű keztyükbe hajította az első koesi lo-vait, pompás két lovat; oda illett volna akar-mélyik hercegi hintó élébe, izletes sallangós magyar szerszámban.

A másik szoknyában hasonminőségű egy szürke meg egy sarga tarka, ép úgy szerszá-mozva.

Bent az istállóban sorba nyertettek a többi szép és számos paripák, lovak, — kocsisok jöttek pokróccal beteríteni a gőzölő, iz-zadt lovakat, s azután meg jártatták az ud-varon.

Beh szép áldott jó régi világ! Hajdan

